

MANTANA 1

Občasník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 8, číslo 1

Březen 2005

Medvědi nevědí, že tůristi nemaj zbraně...

Pokud by se nechali medvědi z Bezručova údolí inspirovat tímto nápěvem Ivana Mládka a připustíme-li, že by v tomto profláknutém údolí tito mazlíčci žili, pak by se onu únorovou neděli těžce přepočítali. Podnikli jsme totiž těžkou expedici k Medvědímu ledopádu, přičemž každý z nás byl vyzbrojen bodnými a sečnými zbraněmi, jako jsou např. lyžařské hůlky, cepíny, mačky, ledovcové šrouby. Na zápas s rozzuřenou s medvědicí by tahle fidlátka asi nestačila, ale na vyblbnutí na tzv. Medvědí ledopádu je těch kundálů až až. Ale popořadě.

Původně jsem si chtěl půjčit od Leoše jenom zbraně a nakonec jsem vyfasoval Leoše celého s kompletní výbavou. Když zjistil, že se chystá klofání do ledu, bez váhání se přidal. Tak s Květou jedeme nejprve do Jirkova vyzvednout předsedu a pak na Horu Sv. Šebestiána. Téměř současně s námi dorazil i Tonda s Luckou. Počasí je super, a tak plní optimizmu nazouváme běžky a nasazujeme bágly s matrošem. Mimochodem, takový raneček železa váží 15 kg. Takže na běžkách je to fakt prima, primisíma. Leoš si vzal fikaně místo běžek skialpy, ale že by byl výrazně rychlejší či pomalejší, se říct nedalo. Nejprve sjezdem asi 3,5 km dlouhým sjíždíme k Paškárně a zde pak zabočujeme doleva do rokle, kde se po pětistech metrech brodění sněhem dostáváme k ledopádu. Skalní stěna, uzavírající pravou část rokliny (po směru toku), je chudě ověncena ledovým pancířem a její úpatí lemují napůl zamrzlý potok, který sem přitéká přes několikere kaskády ze svahu rokliny. Vše je pod nadýchanou peřinou čerstvého sněhu. Opravdu pohledný kout divočiny.

Jako na potvoru se zatáhlo a mně je jasné, že lezení na zdejším osmimetrovém rampouchu bude vykoupeno lezavou zimou při čekání, až na nás přijde řada. Holt lidí je jako sraček a rampouchů málo, no! Abych to čekání trochu zkrátil, vylezl jsem si na rybu krátkou mixovou pasáž vpravo od rampouchu. Ale ze soucitu k půjčeným zbraním tu horní čistě skalní část nelezu. Mezitím stihl Leoš bez problémů vytáhnout onen inkriminovaný a jediný rampouch a teď se v něm kochá Tonda, jak je jeho zvykem. Jak si tak šmajdám ve sněhu podél skal, podařilo se mi hodit kotmelec, při kterém jsem si cepínem propíchnul novou windstoperku. Holt kdo umí, ten umí! Mohl to být žaludek. Aspoň se holky něco přiučí, že? Když se Tonda vydováděl,

Květuška coby ledolezec

přišla řada na Lucku. Dlouho jsem nevěřil, že se vůbec odlepí od země, zejména po jejím dotazu, jak se to drží a jak se s tím seká. Po půlhodině se ke slaňáku proklofala, přičemž cestou stihla vybrat několikery vrata. No, srandy jsme si užili, co vám budu povídat. V roli fotografa jsem pak sledoval výkon Květušky, která v sobě nezapřela jistou

Z chorých mozků:

- Dáváš tam ty friendly jak skleničky do poličky! (Svinčo nadávající Berrymu)
- Toho znám, to je ten z Dálniční policie „Simír“ (Čerstvý tchán na svatební hostině, když objímá Svinařika)

pravěkou praxi a ledík doslova přeběhla. Konečně jsem se dostal na řadu já. Nechal jsem se hecnout od Toníka a jdu to na prvním. Koneckonců, jsou tam dvě vrtule, takže to mám doslova předkousané. Mám tu čest si zalézt s Jířovo „Pulsarama“, které výborně drží a mají špičkově řešená poutka. Takže mi nedělá problém lézt bez odsedávek, které brání leckdy volnosti při záseku. Je to lezení o pocitech, jak správně poznamenal Tonda. Začátek ledu je kolmý, prostředek je položený tak na 80° a výlez do sněhu je zase kousek kolmý. Kromě toho, že mi přemrzly prsty, jsem to však přežil bez úhony. Je čas balit. Kluci ještě blbnou v těch mixech, kde jsem pro ten účel nechal viset

lano, a pak už přenecháváme Medvědí roklinu opět medvědům.

Cesta do kopce na Šebík je poznamenána běžkařským soubojem mezi Květuškou a mnou. V kopci těsně před Šebíkem se mi ji konečně podařilo předjet, což byla pro mě třešnička na dortu tohoto sportovního odpoledne. Vypálené kalorie pak všichni společně doháníme v cukrárně na Šebíku, kde si labužnický vychutnáváme vyhlášený medovník a jiné laskominy. Ať žije megabiotika, aneb když přijde nemoc, každý kilo dobrý!!!

[Leonardo da Svinchi]

ČLENOVÉ HOROKROUŽKU NAVŠTÍVILI A VYZKOUŠELI SI SVÉ LEZECKÉ SCHOPNOSTI A UMĚNÍ NA:

nejnovější, největší, nejpestřejší, nejprůtažlivější,

nově otevírané horolezecké centrum v Holešovicích (soustředění několika lezeckých stěn s mnoha variacemi technického lezení). Podívejte se, jak si kluci užívali, i když při svých začátečnických schopnostech nemohli využít vše, co lezecké centrum nabízí a bude nabízet. Pobyli jsme zde celý jeden den v době, kdy ještě finišovaly přípravy a montáž kamenů do cest před kolaudací a otevřením.

Centrum nabízí (viz MONTANA) vše, co začátečník potřebuje k výuce a výcviku ve skalách. Tady se to může učit v teple a pohodě. Nejenže jsou stěny pestré co do lezeckých možností s kameny, jsou zde i hrany na sokolíky, spáry, komíny, stropy. Je zde možné učit prakticky základy lezení v ledu, zakládání postupového jištění, ale i pohyb po ferratě, balkonek slouží k založení štandu a slanění. Velký boulder je oblíben hlavně mladší generací. Nechybí stěnka s morálovým lezením na tření(rajbas) a vedle ní krásná barevná stěnka pro ty nejmenší s velkou opicí a chyty ve tvaru zvířátek.

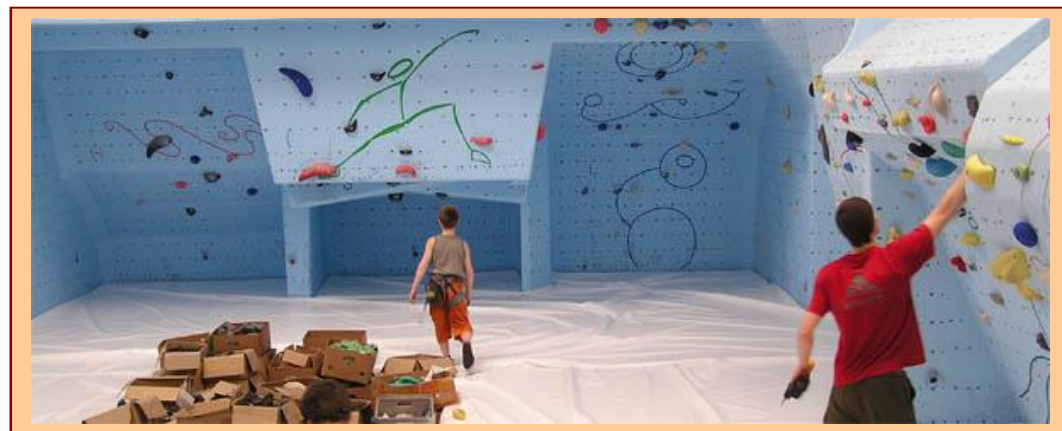
Kluci s lezením začínají, byl pro ně tedy zážitek, že se setkali s jedním z nejlepších, ne-li nejlepším, z lezců v republice v rychlolezení. Libor Hroza jr. zde stavěl (montoval kameny) cesty vysoké i běžné obtížnosti. Odpoledne se pak klukům předvedl v treninku na blížící se „světák“ v Moskvě (jeden z pohárových závodů mistrovství světa lezců) – v rychlolezení. Je ale stejně dobrý v lezení na obtížnost.

To, co kluci lezli těžce 5-10 minut, přelétl za 6,5 vteřiny. Doslova běh kolmou stěnou vzhůru.

Dostali jsme nabídku přijet ještě i se všemi, kteří tentokrát marodili apod.

Určitě ji využijeme a pojedeme.

[B.Dvořák H.K.]

SPERLONGA 2004/2005

Jelikož před vánocemi na horách sněhu moc není, měníme tedy plán a namísto vánoc na horách se začínám poohlížet po nějakém lezení v teple. Do Španělska to na týden nemá smysl a ve Finale bude zima. Nakonec padá volba na oblast Sperlonga, kterou jeden starý článek v časopisu líčí jako „Římský lezecký ráj“. Předpověď počasí pro Řím je na první čtyři dny slabší, ale na zbytek týdne už slibuje 17°C ve stínu, což mi připadá super. Ještě sehnat nějaké lidi do auta a 25.12.2004 odpoledne můžeme vyrazit. V Německu najíždíme na dálnici a na jeden záťah jedeme až do Říma. Tady jsme ráno před osmou a jelikož počasí není nic moc, tak se jedeme podívat na Koloseum. Když už máme kultury dost, opět sedáme do auta, vrátíme se zpátky na dálnici a pokračujeme až na sjezd do Gaety. Sperlonga nás vítá pošourným počasím a teplotou nic moc.

Jdeme tedy sehnat nějaké informace do místního lezeckého centra, kterým je hospoda Da Guido. Zde zjišťujeme, že průvodce na zdejší oblast jsou již zřejmě vyprodány, protože tu prodávají pouze jejich ČB kopie. Ještě že jsme si ho okopírovali už v Čechách. Ptáme se na možnost postavení stanů za hospodou, ale o tom nechce pan majitel vůbec slyšet. Ještě prý kdybychom spali v autě, tak to by mu nevadilo. Nakonec nám doporučuje pronajmout si apartmán u jeho kamaráda Alfreda. Za 10 Euro na osobu a noc nám to přijde docela slušné, protože představa, že od půl páté večer je tma a my sedíme někde ve stanu, nás vůbec neláká. A teplá sprcha také není občas k zahazení. Vybalujeme věci z auta, obsazujeme každý nějakou postel a regál v lednici a před setměním ještě jedeme na průzkum jeskyně, která má být nedaleko. Auto necháváme na parkovišti u silnice a jdeme po schodech na pláž. Odtud je to do jeskyně už kousek. Překvapuje nás, kolik je tu lidí. Podle průvodce hledáme nějaké lehčí cesty, ale těch tu moc není. Za to tu nějaký místní bousek zkouší 8c+, docela mu to jde. Pěkně se na to kouká. Za chvíli už nás bolí za krkem, a tak se jdeme podívat na druhý sektor, který je přímo u pláže. Tady už jsou i lehčí cesty, ale nesmí pršet. Vracíme se zpátky do apartmánu a po večeři poměrně brzy uleháme, znavení nočním přesunem z ČR.

Další den je opět zataženo, ale neprší, a tak jdeme lézt na pláž. Rozlézáme se na pětkách a na 6a-čkách si zvykáme na místní vápenec. Navečer se ještě vracíme dorazit do jeskyně, kde dává Jarda tři 6b. Opět je tady celkem plno a lehké cesty jsou prakticky pořád obsazené. Při čekání na uvolnění vybraných cest pozorujeme, jak lezou zdejší ženské 8a+. Docela nářez. Na to, že podle předpovědi mělo dneska celý den pršet, to docela šlo.

Zato v úterý je to s počasím mizerné. Je opět zataženo a navíc poprchává. Nasedáme do auta a podél pobřeží míříme k Neapoli. Ačkoliv je Vesuv zdejší dominantou, značení cesty tomu neodpovídá. Úzkými uličkami se proplétáme pod vlastní kopec a pak už vytrvale stoupáme nahoru. V posledním úseku padá déšť se sněhem a na silnici je břečka. Přijíždíme na velké parkoviště, asi 150 výškových metrů pod vrcholem. Tady je vstup do národního parku. Nahoře je pěkná mlha, o

Mraky se začínají thrat a občas vysvitne i slunce. Ale zpátky na vrchol už se nám nechce. Sjíždíme do Neapole a plánujeme, že si někde dáme pizzu. Asi hodinu procházíme město, ale žádnou sympatickou pizzerii nemůžeme najít. Začínám chápat smysl výroku „Uvidět Neapol a zemřít“. Znechuceně se vracíme k autu a jedeme zpátky do Sperlongy. Večer obcházíme místní pizzerie, ve kterých mají pouze těstoviny. Prý není sezóna.

Počasí po ránu vypadá nadějně, neprší a dokonce občas vysvitne i slunce. Jdeme tedy prozkoumat lezení v hlavní oblasti Sperlongy. Od baráku to je asi 15 min. pěšky. Postupně navštěvujeme několik sektorů, ve kterých lezeme až do večera. Není sice kdovíjaké vedro, ale lézt se dá a to je důležité. Před

setměním opět usedáme do auta a vyrážíme do Gaety, kde si konečně hodláme dát tu pizzu. Parkujeme na náměstí a pěšky procházíme úzkými uličkami a hledáme nějakou pěknou pizzerii. Nakonec nacházíme přesně to, co jsme hledali. Stylová pizzerie s klasickou pecí na dřevo a paní vrchní dokonce mluví anglicky. Usedáme, objednááme pizzu a láhev vína a čekáme, až bude mít pec tu správnou teplotu. Pak už si můžeme v klidu vychutnat tu pravou italskou pohodu.

Ve čtvrtek nás konečně budí slunce a totální azuro. Vyndáváme kraťasy a sandály a vyrážíme do skal. Dáváme si delší cesty v sektoru E a jako hadi se vyhříváme na slunci. Takhle má vypadat počasí v prosinci – na slunci je přes 30°C. Jarda Zetek už to v poledne nemůže vydržet a jde se vykoupat do moře. Podle toho, jak je rychle venku, ale moc teplé není. Lezeme až do večera a na závěr se ještě jdeme podívat na západ slunce. Tak takhle jsem si tu Itálii představoval.

A máme tu tu Silvestra. Obloha je opět jako vymetená, a tak hurá do skal. Začínáme v sektoru A, ale v poledne už ukazuje teploměr na slunci 40°C a ruce se tak potí, že se jdeme raději zchladit na pláž. Jarda Ďurkovský mě přemlouvá, ať se jdeme vykoupat a kupodivu se mu to po chvíli daří. Teplá voda tedy vypadá jinak. Po oschnutí se vracíme zpět do skal, kde pokračujeme v lezení až do večera. Cestou zpátky potkáváme nějakou místní paní, která si po vystoupení z auta obléká kožich, rukavice a čepici. Nechápavě na nás kouká, když kolem ní procházíme v kraťasech a tričkách.

V místním krámku nakupujeme víno a na baráku slavíme. O půlnoci je venku docela živo, spousta rachejtlí létá vzduchem a lidi jsou celkem veselí. Přejeme si hodně úspěchů do nového roku a pak už jdeme raději spát, protože zítra nás opět čeká noční přesun domů.

Do nového roku nás opět vítá krásný slunečný den. Rozhodujeme se, že dopoledne ještě strávíme lezením na skalách na pláži u jeskyně. Odpoledne se vracíme zpět na barák, balíme věci a ve 14.00 hod odjíždíme ze Sperlongy. Po 16-ti hodinách jízdy jsme zase doma.

Co dodat, bylo to fajn završení letošní lezecké sezóny a prima vzpomínka na léto. Tak zase někdy příště.

Ahoj

[Jířa]

Termín: 25.12.2004 – 2.1.2005

Účastníci: Jířa, Maruška, Pivetka, Jarda Ďurkovský a Jarda Zetek

ZIMNÍ TÁBOŘENÍ

na Medvědí skále

Je sobota 8.1.2005 krátce po osmé hodině ranní a postupně se scházíme u koupaliště ve Vysoké Peci. Je zde start již 6. ročníku zimního táboření, cílem je tentokrát vrchol Medvědí skály (924 m). Pro získání medvědího drápu a samolepky Horoklubu je nutno na vrchol donést otisk razítka z předem určených kontrolních věží na jakékoli neochlupené části vlastního těla. Jako první na místě je Libor a čekání na další opozdilce nám krátí vyprávěním drsných zážitků z předchozí noci, jak přenocoval opodál včetně jeho nezvané návštěvy. Nálada je hned lepší. Nakonec nás vyráží pouze pět – Vláďa Š., Pavel S., Jirka Š., Libor P., Tomáš S. (Atom). Po lesní cestě se plahočíme do kopce na první kontrolní místo - Jižní věž, kde většina z nás zdolává Koutovou spáru, ale každý po svém. Nahoře si každý vybírá neochlupenou část těla pro razítko, ale je poměrně zima, tak toho na výběr moc není, většinou vyhrává předloktí nebo čelo, a tak pro jistotu si razítek dáváme hned několik. Přesouváme se kousek dál na věž „Šaman“, to už svítí mozol a otepluje se. Zde v otvoru ve skále jsou dvě konzervy (prý tam již byly v létě), kterýpak labužník si na nich asi pochutná! Zde vylézáme cestou „Překvapení“, u které je nejhodnotnější výlez. Čas nás trochu tlačí, a tak míříme na další kontrolu – věž „Prsty“, kde Pavel a Jířa lezou sólo, já s Atomem

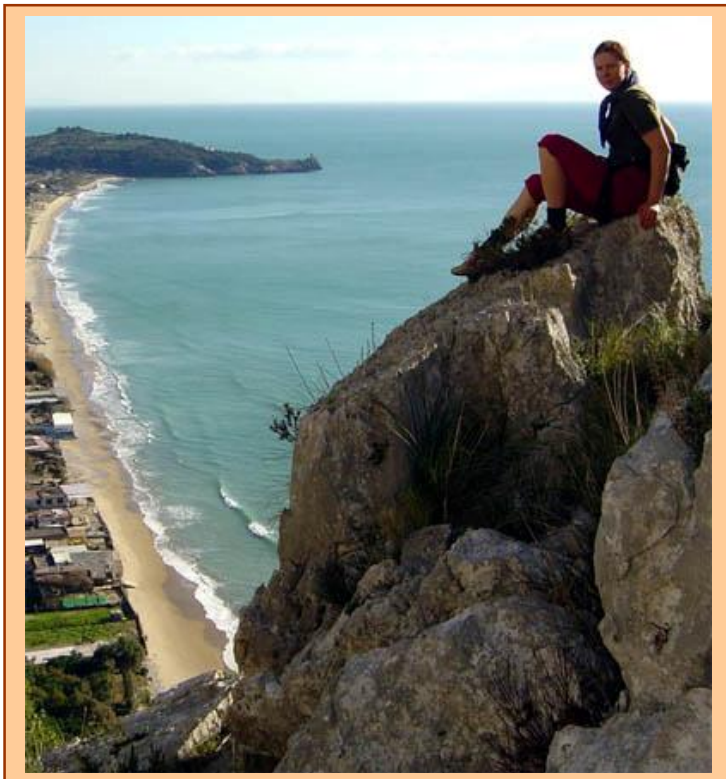
zdláváme Severní kout. Za pařícího slunidla jsme u poslední kontroly „Vlaďulina vyhlídka“. Jířa díky blátochytům ustupuje na základnu a vylézá vedlejší cestu. Po odpočinku míříme na Jedlák, kde strašně fučí. Na rozdíl od stožáru s vysílači vítr s námi cloumá sem a tam, a tak rychle pod kopec. Zde se Jířa s Atomem odtrhávají, prý mají chuť na polévku na Lesné. Poslední stovky metrů hlubokým sněhem a jsme konečně na vrcholu Medvědí skály, kde najít jen trochu kryté místo před vichrem dává zabrat. To už se začíná stmívat, a tak rychle pro dřevo a oheň je tady. Z Lesné za tmy doráží polívkoví konzumenti

OTVÍRÁNÍ SKAL 2005

Sešel se rok s rokem, zima utekla jak voda v horské bystřině, skály si od nás malinko vydechly a tak je třeba jim dát vědět, že tu ještě jsme, že jsme na ně nezapomněli. Proto se sejdem tentokrát bez kol (není podmínkou)

19.3.2005 (den před jarní rovnodenností) v **9.00** v Klášterci nad Ohří u Evženky a vykonáme co je třeba. Přes Kotvinu a Skály pod Černýší dorazíme nakonec až do domovského Perštejna, kde se dorazíme (lezením) popř večer u táboráku či v hospodě. Jak počasí dá. Kdo v Perštejně přespí, bude tam i následující den. A to je výhoda!

Takže se nezapomeň doma (jako každý rok). Jak začneš, tak skončíš.

posílení posledním účastníkem akce Leošem Letošem. A je nás tedy šest. Vyprávíme si zážitky, konzumujeme buřtíky a další donesené dobroty, víno, domácí lihovinu a další moky patoky. Díky neustále točícímu se větru nás kouř z ohně oslepuje, až nás pálí oči, slzíme a nic nevidíme. Někteří jedinci vyzbrojeni čelovkami se od ohně raději vzdalují, hledajíc cesty zasluhující zdolat. Oheň je nenasytný, tak několikrát se vydáváme pro další zásoby otopu. Obloha si s námi pohrává, je zataženo, chvíli prší, až padají kroupy kroupičky a na chvíli se objevují i

hvězdičky. Vychází najevo, že Atom táhne sebou stan. Ale drsnější stany nepotřebují, šetří místo v báglu. Před půlnocí se poohlížíme po noclehu, Pavel s Jířou zalézají do jeskyňky ve skále, já s Liborem si nacházíme nocleh v nedalekém lesíku a Atom není líný stavět stan. Jen ten nejdrsnější Leoš zůstává u ohně a když ho dostatečně nezahřívá oheň, tak lihoviny. Po spálení prken na sezení ho urputně přemlouvá Atom ke spánku (ale Leoš odolává dlouho a Pavel se baví jejich rozmluvou, ostatním to barvitě líčí až následující den). Ráno je Libor první vzhůru protože mu je zima, rozbil se mu zip u spacáku. Jelikož už nevím, jak se uvelebit, balíme spolu a jdeme k tábořišti. Rozdělaváme oheň na uvaření čajíku a snídáme ze skromných zásob. Když se ukážou Pavel s Jířou u ohně, Libor prchá domu na oslavu. Po desáté hodině vykukuje ze stanu Leoš, tak se loučíme i my. Po přelezání unikátní cesty Pochod Pavel míří na Lesnou za rodinou a zbytek zpět do Vysoké Pece.

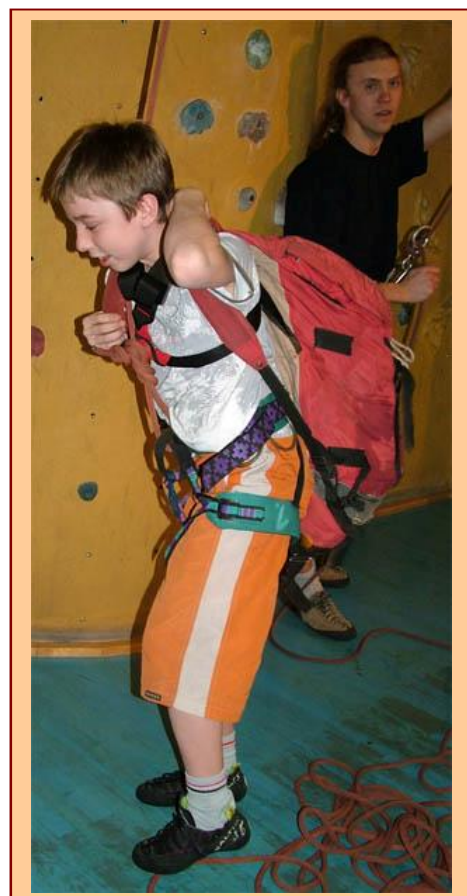
Snad příště v hojnějším počtu

[Vláša Štork]

Mikulášská stěna HOROKROUŽKU

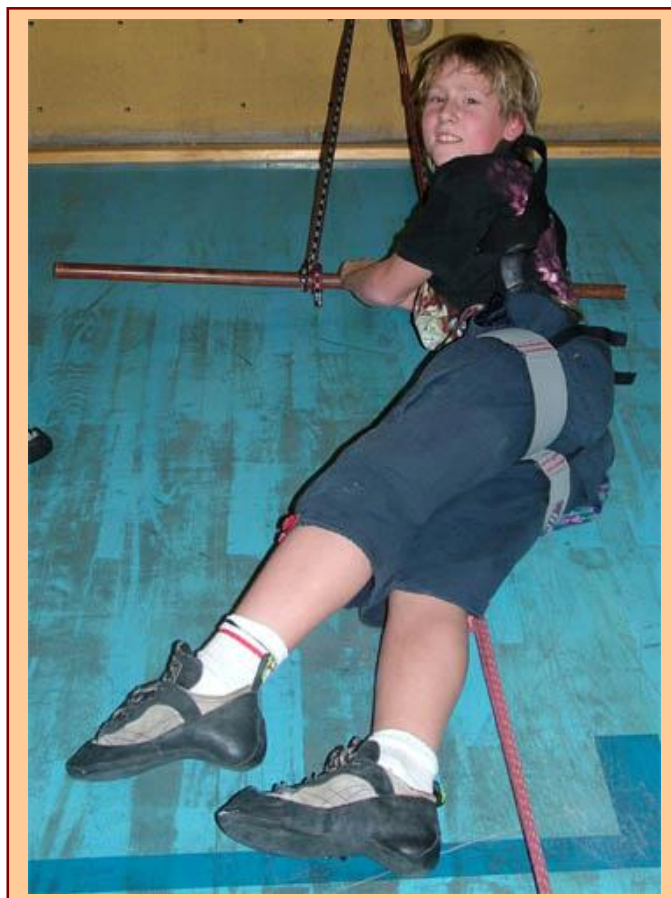
4.12.2004

Tak jako již několik let po sobě vždy v prosinci dává Horokroužek svým „lezčatům“ dva „dárkové balíčky“. Tím prvním je Mikulášská stěna HK, 21.12.2004 pak Vánoční stěna HK. Jejich pojetí je úmyslně rozdílné. Na Mikulášské si již třetím rokem lezou mladí pro sladkou odměnu od Mikuláše HK. Vždy jsme stěnu „ozdobili“, tj. pověsili na všechny nýty a expresky sladkosti – sušenky a čokolády. A že jich na stěně

není málo – 74 expresek a 10 prázdných nýtů. Ale zadarmo horolezcům ani skály nic nedarují, utrhout si ze „stromu“ sladkostí mohlo lezče až při spuštění po čisté vylezené cestě. Ti zkušenější měli laťku obtížnosti vždy zvýšenu na hranici, kterou překonávali jen s vynaložením většího úsilí. Přesto nikdy nezbylo na stěně ani cukrátko. Ti šikovnější odcházeli se zásobou na půl zimy.

Letos máme HK „rozpůlen“ schopnostmi danými věkovou hranicí. Mnoho 18-tiletých nám „odešlo“ samostatně lézt mezi dospělé členy Horoklubu, těch, co zůstali, bys na prstech jedné ruky spočítal. Nastoupili za ně noví „svišti“, kteří se teprve otkávají. Ale hlavně, že mají chuť lézt a že je to baví. Proto letošní práce s nimi bude trochu jiná, úměrná jejich věku. Ale přestože všichni začínají, z Mikulášské stěny neodcházel jediný bez sladké odměny.

[Bohouš]

(28. – 30.1.2005)

Pod touto nicneříkající zkratkou se skrývá název každoroční akce nejdeckých kamarádů, a to „Přejezd Krušných hor“ na běžkách z Nejdku do Chomutova. Ne vždy však sněhové podmínky umožní slavnostní dojezd Bezručákem až k ceduli města Chomutova. Letos se nám to však poštěstilo, leč nepředbíhejme.

Chosé, Maruš a já se svěřujeme jako za starej časáčů Českým drahám a přesouváme naše tělesné schránky pátečním kovbojákem do Horních Hamrů. Maruš jede až do Horní Blatné, kde touto dobou už zapíjejí nejdeční draci první etapu v Kolibě u Medvěda. Chosé a já si však chceme to pivko zasloužit, a tak vyrážíme na noční výpad. U poslední lampy v Hamrech zapínáme čelovky a začínáme si zvykat na spoře osvětlenou stopu. Naštěstí jsou stopy strojově upravené jak pro klasiku, tak pro bruslení, a tak si každý jedeme po svém. U Chaloupek se rozjasnila obloha, ze které je nejlépe patrný Orion. Také značně přituhlo, jelikož

máme na bundách námrazu. Sem tam na sebe houkneme něco ve smyslu, že je to super, a téměř bez zastávky stoupáme oklikou na horizont nad Jelení. Teprve teď je to na chvíli z kopce, což si náležitě vychutná- vám a kochám se

světýlky v Jelení. Nicméně každý „skopec“ má svůj „dokopec“, a tak vzápětí oba pykáme ve stoupáku na Bučinskou cestu ke kótě Korec. Na horizontu u turistického přístřešku jsme si museli dát čokoládovou injekci. Bučinská cesta se dál už jen přivětivě vlní k Zaječí hoře a pak už je to v podstatě pohodička z kopce. Mezitím vyšel měsíc, takže o kochačku není nouze. V jednu chvíli

se utvořil mrak, který v kombinaci s měsícem vypadal jako obraz černé díry pohlcující hvězdu. A nebo jsem už tou dobou blouznil? Sjezd po pláních do Blatné byl třešničkou na dortu. Osvícená Blatná v zasněžené noční krajině – paráda. Kolem jedenácté otvíráme dveře Koliby u Medvěda a vítáme se s ostatními: Lubošem, Kánisem, Malíčkem, Agnes, Petrem a nezabloudivší Maruš. Po zbytek večera konzumujeme alkohol a hrajeme hazardní hry, které leckomu vynesly zajímavé tresty. Například Malibu si druhý den nesmí dát k obědu pivo. V začouzené palírně jsme vydrželi každý z nás různě dlouho. Poslední jsme upadli na matrace kolem půl třetí.

Ráno vypadáme přímo úměrně večerní konzumaci. V podstatě nás vzbudili kamarádi z Chomutova, kteří se přijeli připojit k naší výpravě. Jmenovitě Bery, Květa, Lucka a Broněk. Současně s nimi náhodou dorazili i další kámoši z Nejdku, (Kuncík, Ozimča aj.), kteří však jedou dle svého itineráře. Chosé s Maruš

V maringotce jsem zkusil namazat griotkou, leč bez valného výsledku. Než jsem vystál frontu, všichni mi ujeli, a tak jsem opravdu demotivován. Už už vidím na dohled Agnes, mojí to spásu, když vtom potkávám Zástěráky. Chvilí klábosíme a já ztrácím dohnanou ztrátu. To stejné se opakuje ještě třikrát. Potkal jsem Pepu Dvořáka, Kopejtkovce a nakonec Vencu Širla. Ale co bych se honil, nejsem na útěku! V Radničním sklípku je slušně narváno, ale všichni jsme se někam vešli. Chosé s Maruš tu však už nejsou. Nějak nemám do jídla chuť, a tak zkouším kolu s rumem, co to udělá. Vyrážím poslední společně s Květou, Berym a Luckou. Malé vítězství na této etapě bylo, že jsem vybruslil sjezdovkou na Neklidu na horizont. Bery s Luckou fikaně naskočili na volnou pomu, ale stejné mě nedostihli. To byl asi můj poslední husarský kousek tohoto dne, jelikož od této chvíle jsem se ve stopě neskutečně trápil. V duchu hesla „frajeři nemažou, ale zato jdou dříve spát“.

Pláň od Neklidu ke Klínovci byla těžce ichtyloidní. To potvrdí i Květa, která se tam v tom hlubokém prašanu vyvála. Sjezd po traverzu zaváňel konzumací dalšího rumu v kiosku u Dámské sjezdovky, a tak radši spěcháme dál ostrým sjezdem k Meluzíně. Stoupák k Meluzíně se dal ještě bruslit a pak? Pak si mě

Květa vychutnávala. Každých 100 metrů se zastavila, počkala, až se k ní dopachtím a s pobaveným výrazem odvlínila o dalších 100 metrů dál. Bery s Luckou jsou už kdoví kde. U odbočky na vápenku jsme dojeli všechny ostatní, kteří zde svačí a čekají na nás opozdilce. Dokonce i Chosé s Maruš jsou asi jen kilometr odsud. Pouze Malibu chybí. Neustál včerejší kožbu a vzdal to na Božáku.

Řeším krizi tím, že žeru tabulku čokolády a zapíjím ji kolou. Cítím se líp, ale rychleji nejedu. Až od Horní Halže, kde se dá bruslit, jsem se bezohledně prodral před Agnes a Květu a s vidinou žvance jsme vrazil do penzionu u Chalupských. Poněkud mě zarazilo, že tu není ani noha, ale to se záhy vysvětlilo. Ostatní se šli najíst k Tišlerovi a pak se přesunuli sem. Nastal opět večer hazardních her, kde si Lucka vykoledovala měření teploty sněhu ksichtem. Já tentokrát brzdím s chlastem a jdu spát o něco dříve. Stejně jsem se nevyspal. Vedle mě totiž Bery neskutečně funěl, jak by řekla Květa: „Miránek luxoval do ouška“. Za zmínku stojí hrdinský počín Květy a Lucky, které si ustlaly venku pod širákem, přímo v závěji.

Závěrečná etapa začala hned několika ztrátami. Agnes s Petrem to balí úplně, kvůli angíně a Chosé to otáčí do Klášterce. Od Měděnce vede vyrolbovaná stopa, což je pro mě nóvum. Nicméně na této stopě ztrácíme záhy Beryho. Jak v akčním filmu. Dokud je Maruš na čele pelotonu, jedeme všichni ukázněně jako husičky za sebou. Jen ale uvolnila vedení, což se povedlo po záprasku ve Farském lese, už se startovní pole trhá. V hluboké stopě nejprve dýchám na záda Lucii, která s tím báglem přeci jen není tak rychlá jako včera. No, a na uježděné silnici už nic neřeším a bruslím napřed na pivko na Šebík. Z Měděnce mi to sem

VÝZVA DESETILETÍ

Letošním rokem vstupuje **Horoklub Chomutov** do svého desátého roku existence. Desítka je v našich zeměpisných polohách cosi více, než jenom pouhé číslo.

Zřejmě pod vlivem oné proklaté desítkové soustavy, chtěl bych, aby i tento rok byl pro Horoklubáky něčím jedinečným. Rozhodl jsem se proto vyhlásit neobvyklou celoroční soutěž pro členy Horoklubu Chomutov. Jde o to

vystoupit v roce 2005 minimálně na 10 hlavních čtyřtisícových alpských vrcholů.

Na prvního úspěšného nadšence čeká symbolická prémie **10.000,-Kč.**

Mnoho pěkných okamžiků v Alpách Vám všem přeje

[Leoš Letoš Dvořáček]

trvalo 1 hod 45 min. Hospoda je narvaná běžkaři z Maškovy party, a tak sedíme v cukrárně a k pivku přikusujeme medovník. Energetická superbomba! Na poslední chvíli se zjevil i Bery, který se sám našel. Zbytek trasy je velmi příjemný, za 26 minut jsem sjel Bezručákem na Druhák a u táty zarezervoval stůl pro ostatní, kteří přijeli chvíli po mě. Každý si nacpal bachor dle libosti, dokonce i Chosé, který přijel z Chomutova tranzitem pro další odpadlíky – Maruš a Lucku. Lucka si však ještě před hospodou musela odbyť trest ze včerejšího večera – zabořit obličej do závěje. Sousto pro fotografy. Hrstka

statečných (Kánis, Luboš, Bery, Květa a já) vyrážíme na posledních 7 km po uježděné silnici. Bruslím s Lubošem a vyneslo mi to jednu pěknou tlamu těsně v závěru údolí, kam jsme dojeli za 35 minut. Luboš s Kánisem jdou napřed na vlak, zatímco já s Berym čekáme na Květu. Odměnou nám bylo shlédnutí, kterak schody na běžkách sjeti, což bylo Květy tajné eso v rukávu. Vlak ve čtyři jsme nakonec stihli, a tak se s Nejdeckýma loučíme až na kadaňském nádraží. Stokilometrová oddysea s krycím názvem PKH 2005 je v tuto chvíli minulostí.

[Leonardo da Svinci]

Vánoční stěna HOROKROUŽKU

21.12.2004

Ten den jsme se pod stěnou sešli i s lezeckou mládeží vedenou Jirkou v Chomutově.

Vánoční stěna je pojata soutěžně a jenom vítěz každé disciplíny dostává odměnu. Letos byly odměnou pro začínající lanové smyčky, které by jim měly umožnit procvičování uzlů a lezeckých dovedností doma. Od Jíří zase dostávali sladkosti.

Na program toho bylo mnoho, neúprosný čas nám dovolil jen část. Ostatní soutěže nám zpestří pobyt v tělocvičně v průběhu zimy. Dnes jsme si stihli zalézt (Jirkova mládež poprvé na stěně) a zasoutěžit v tom, kdo je nejlepší:

- v lezení poslepu (s čepicí přes hlavu)
- na sílu rukou – kdo se déle udrží „cepínu“
- kdo výše vyleze na obtížnost s handicapem (batoh se zátěží úměrnou věku, min. 5 kg, jde o to, že v horách se leze s batohem)
- kdo dokáže určit podle hodinek, na kterou světovou stranu je obrácena naše stěna
- orientační trasa s buzolou přes 7 kontrolních bodů s určenými azimuty v tělocvičně
- neobvyklá přetahovaná lanem přes kladku mezi lezci Kadaně a Chomutova (družstva jsou vedle sebe a kladka má minimální odpor)

Sranda soutěže měly být ve stylu „sejít se a pobavit se“. Snad se nám to alespoň částečně povedlo. Nechceme, ani nemůžeme, cenami nahrazovat „Ježíška“, ale pobavit se, to chceme. Ať se nám to daří i ve skalách v roce 2005.

[Bohouš]

P.S. - Vše probíhalo i díky pomoci dvou již „odrostlých“ členů HK, kteří obětovali svůj volný čas ve prospěch svých mladých následovníků. Protože jsou to již „hotoví“ lezci, určitě se jim hodilo pár metrů ½ lana, o které jsem po zkušenosti z Dolomit zkrátil naše lana do hor, neopotřebovaná. Některé 60-ky z Lanexu měly i 68 m, zkrátil jsem je na 55 m.

PLÁNOVANÉ AKCE

- 19.03.2005 – Otvírání skal bez kol (Párek)
- 05.04.2005 – Valná hromada HOROKLUBU ve 3.patře budovy SKKS (VV)
- 11.04.2005 – Vernisáž výstavy fotografií v galerii LURAGO (VV)
- 16.04.2005 – Komplet Hasištejn, levá strana údolí (Letoš, Párek)
- 23.04.2005 – Jarní metodika v Perštejně (VV)
- 24.04.2005 – Jarní metodika na stěně (VV)

VĚŽE NA CHOMUTOVSKU

DVOJČATA (východní, západní, severní, jižní)

Další čtyři menší skalní věže na Jedláku se nalézají v oblasti Kravích skal. Jsou to Dvojče východní a západní a Dvojče severní a jižní. Všechny čtyři věžky jsou si svou „mohutností“ dosti podobné a dosahují výšky kolem šesti metrů. Údolní stěny jsou o málo delší.

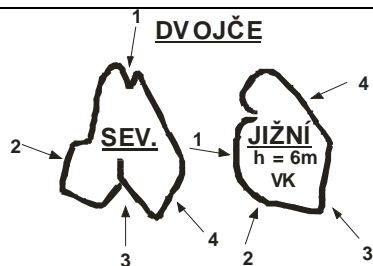
Severní a jižní Dvojče leží prakticky na hřebeni Kravích skal. Tyto dvě věžky jsou méně významné než poněkud níže ve svahu se nacházející východní a západní Dvojče.

Tyto posledně jmenované dvě věže byly vyobrazeny již v publikaci Heimatskunde des politischen Bezirkes Komotau, vydané v r. 1898. Dle kresby se v těch časech nacházel v okolí mladý smrkový porost. Až do druhé světové války byla oblast Kravích skal poměrně navštěvovaným výletním místem, a proto je pravděpodobné, že vrcholů věží bylo dosaženo již v těchto dobách.

Lezecky nejhodnotnější a nejpřitažlivější je dozajista Dvojče západní poskytující výstupy v pevné skále. Svědčí o tom i fakt, že jako jediné ze všech čtyř dvojčat jí věnovali pozornost již M. Kutílek s E. Kühnelem v r. 1960, kdy věž ozdobili dvěma výstupy. Další tři přidal až v r. 2003 P. Suchopárek.

Velmi těsně sousedící Dvojče východní má poněkud lámavější skálu a výstupy jsou snazší s nižší estetickou hodnotou. K vrcholu vedou 4 cesty o něž se postarali L. Dvořáček s P. Suchopárkem v letech 1997 – 2003.

Dvojčata severní a jižní jsou o málo menší a méně výrazné. Na Dvojčeti jižní je osazena od r. 2004 vrcholová kniha a k vrcholu vedou čtyři cesty, z nichž nejhezčí je cesta Dívčí mužstvo. Na Dvojče severní vedou rovněž čtyři cesty. O ty se podělili opět P. Suchopárek s L. Dvořáčkem.

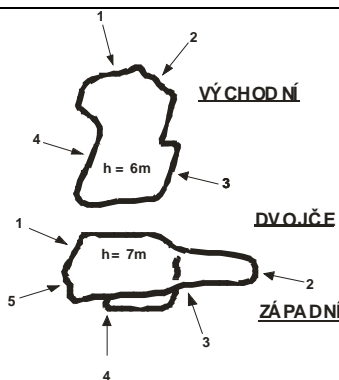

DVOJČE SEVERNÍ

- 1) **Náhorní 4**; L. Dvořáček, 17.4.2004.
- 2) **Za štěstím 5**; Pavel Suchopárek, P. Suchopárková, 25.4.1998. Stř. (SV) stěny.
- 3) **Otevřená kniha 4**; L. Dvořáček, 17.4.2004.
- 4) **Pilířek 2**; Pavel Suchopárek, 20.7.1998. Po pilířku, výše po stupních n.v. (boulder)

DVOJČE JIŽNÍ

- 1) **Meziskalní 2**; Pavel Suchopárek, 20.7.1998. Krátkou stěnkou mezi skalami. (boulder)
- 2) **Požárová 3**; Pavel Suchopárek, 20.7.1998. Údol. stěnou při hraně n.v. (boulder)
- 3) **Údolní hrana 3**; L. Dvořáček, 17.4.2004.
- 4) **Dívčí mužstvo 4**; Pavel Suchopárek, P. Poul, P. Suchopárková, J. Poullová, 3.4.1999. Stř. (JV) stěny přes malý převis n.v.

DVOJČE VÝCHODNÍ

- 1) **Nadvakrát 3**; Pavel Suchopárek, 5.11.1997. Náhorní stěnkou na polici a výše n.v.
- 2) **Finanční marast 4+**; Pavel Suchopárek 31.9.2003. Rozrušenou stěnou, výše přes převis n. v.
- 3) **Údolní 3-**; Pavel Suchopárek, 5.11.1997. Údol. plotnami n.v.
- 4) **Severní 3**; L. Dvořáček 22.6.2003.

DVOJČE ZÁPADNÍ

- 1) **Severní stěnka 3**; M. Kutílek, E. Kühnel, 2.10.1960.
- 2) **Všechno de, když se chce! 5-**; Pavel Suchopárek, 31.9.2003. Údolními plotnami, nahoře přes mohutný převis n.v.
- 3) **Západní cesta 4**; M. Kutílek, E. Kühnel, 2.10.1960.
- 4) **Ribýzův pilíř 5**; Pavel Suchopárek, A. Bursa, 13.10.2003. L částí údolní stěny po úzkém pilíři n.v.
- 5) **Úžasná 4-**; Pavel Suchopárek, 31.9.2003. Krátkou S převislou stěnou n.v.

MANTANA ✓ horolezecký občasník ✓ vydává **HOROKLUB** Chomutov ✓ Adresa klubu : HOROKLUB Chomutov, Husova 2806/83, 430 03 CHOMUTOV, tel.474/624068 ✓ e-mail klubu : horoklub@horoklub.cz ✓ e-mail mantany : mantana@horoklub.cz ✓ webové stránky klubu : <http://www.horoklub.cz> ✓ webové stránky metodiky : <http://horometodika.webpark.cz> ✓ sazba : Microsoft® Word 97 ✓ U P O Z O R N Ě N Í - nadále bude občasník MANTANA k dispozici na schůzi, na klubu, na umělé stěně, na internetu nebo bude zaslán mailem.